

Nem kellett sokat várnia, húsz perc múlva egy sárga furgon állt meg a ház előtt, és két szerelőruhás ember szállt ki belőle. Az egyik magas, jó kiállású negyvenes, a másik köpcös, kajlabajszú. Mrs. Foster nem várta meg míg csengetnek, azonnal ajtót nyitott, és a lifthez vezette őket. Ott nézte egy ideig, amint unott képpel lepakolják szerszámaikat, majd visszament férje dolgozószobájába, és fülelni kezdett. Várakozásának megfelelően egyszer csak különös hangok ütöttek meg a fülét, meghökkent röffenésszerű hangok, futkosás, telefonálás. Ki akart menni, de a magasabb szerelő az ajtóban megállította:

– Valami tragédia történt a liftben, azt tanácsolom asszonyom, hogy most ne menjen oda. Szörnyű látvány! Már értesítettük a rendőrséget.

Mrs. Foster visszahuppant a fotelba. Halálos nyugalom árasztotta el minden porcikáját – nem ő tehet róla, ez a sors keze, ennek így kellett történnie. Végre szabadon utazhat bármikor Párizsba, de akár oda is költözhet, és minden nap látja gyönyörűségű unokáit.

Hamarosan a rendőrség is megérkezett, és felerősödött a hangzavar. Legalább ötven lehetek már odakinn, a hangfoszlányokból alig értett meg valamit, míg közvetlenül az ajtó mellett meg nem szólalt valaki:

– Több hete lehet már halott, legfeljebb a ruhája alapján lehetne azonosítani, de ilyesmit nem kérhetünk Mrs. Fostertől, nem hiszem, hogy képes lenne rá.

– Majd én azonosítom – szólalt meg egy hang, és az ajtón Mr. Foster fordult be nagy lendülettel, és egyenesen felesége felé indult, hogy üdvözlje.

Nem tudni, hogy a szörnyű hír, vagy férje megjelenése váltotta ki a sokkot, de Mrs. Foster testéből egyszerre kiszállt minden erő, és az ájulás környékezte. – Nem, nem, ez nem lehet... akkor ki?... nem... nem - nyögte keservesen csak úgy

magának. Mr. Foster rögtön kiment a nyomozóval a lifthez, kis idő múlva megjelent, és megrendülten jelentette be:

– Rose, szegény Rose az! Szörnyűségesen néz ki!

Felesége hisztérikus nevetésben tört ki:

– Rose, a szegény kis Rose, hogy került oda?

– Lehet, hogy itt felejtett valamit, és visszajött érte, csak nem vettük észre.

Átfogta felesége vállát, hogy kicsit megnyugtassa, és közben elgondolkodott: szegény kicsi Rose! Tehát ezért vártam rá hiába! Ó, ha tudtam volna!

Visszaemlékezett felesége távozásának napjára, hogy három órán át hiába várta a lányt fent a cselelőszobában! Megbeszélést, hogy azt a hat hetet kettesben töltik el a nagy házban, megígérte Rosenak, hogy ő lesz a ház asszonya, el fogja halmozni minden jóval. Meg is vett neki egy igen értékes aranyláncot, apró kis szív alakú ametiszt medállal, hogy azzal hálálja majd meg a kellemesen eltöltött napokat. Mikor látta, hogy türelmetlen felesége távozik a taxival, azonnal felment a lány ötödik emeleti szobájába, de nem találta ott. Rose akkor indulhatott fel alagsori rejtékhelyéről az emeletre, hogy lehet, hogy nem hallotta meg a lift zaját? Ó, szegény Rose, ő meg azt hitte, mégis meggondolta magát, és nem akar vele lenni. És mivel holmiját már úgyis összekészítette a felesége, aki természetesen úgy gondolta, hogy a klubba költözik, valóban azt tette.

Mr. Foster enyhe büntudattal ölelte át újból felesége vállát, és vigasztalóan végigsimította arcát:

– Azért jó, hogy itthon vagy végre, egy ajándékkal vártalak annak örömére, hogy végre megérkeztél!

És átnyújtott neki egy aranyláncot, melynek közepén egy apró kis szív alakú ametiszt medál pihent.